

USK,
LOODUS,
ARMASTUS

Ivar Sild

USK, LOODUS, ARMASTUS

(neljas raamat, luuletusi 1998/99)

LauaPealne 2002

© - Ivar Sild 2002

toimetas Marakratt

kaunistas Erni Kirss

trükkis Gutenbergi pojad

www.gutenbergipojad.org

SISUKORD

USK

- 11 võrdlusvõimelised sürakuusalased
- 12 eemaldasin spaatliga
- 14 kui Saatus oskaks kolmenigi lugeda
- 16 mõningasist soigumisist mu pea kohal
- 18 tornikellade kadastik
- 19 täna kui muilgi kordadel
- 20 ammu olnuks aeg
- 22 ukسلävele sadas koldset vihma
- 23 sinisilmne poisike
- 24 juba eile ennustasin
- 25 dramaatiliselt meelestatud
- 26 tähetul kaugel Piiblimaal lõppes
- 27 mõtted tahavad lehtedes sabistades tühja joosta
- 28 klassika ei mahu enam raamidesse
- 29 ei ole enam tähtsust
- 30 kui ebamuna vaatab kirvendavasse silmapiiri
- 31 PARALLEELID
- 32 mis ma siin nüüd räägin

LOODUS

- 35 madu võtab sellegi tulbiõie mu käest
- 36 külmast on lehed lasknud end longu
- 37 kailud ja kanarbik

- 38 vesiratastega üle säbrutava soo
39 öö tuhmub kui seenelise
40 rahulised kassipojad tantsivad
41 ma vaatan enese sisse
42 ma võtsin endale uue nime
43 hüpertermilised
44 kaanest kaaneni
45 RATTRAVE ehk ROTTIDE ELEKTROONILISE
MUUSIKAGA TANTSUPIDU KLUBIRUUMIS
47 mõistus nopib tehnoütide vahelt
48 ämblikud kukuvad sahnal
49 ENTOMOLOOG PÄRAST ORANŽI SEENE
TEKET MEIE ATMOSFÄÄRSELT
VIOLETSESSE TAEVA
50 maailm lõpeb värvikirkuses
51 laaberdamine kivilinna tänavail
52 võite ju rääkida
53 kaks elu kirk kassisilm
55 KIRJANDUSLIK UURIMUS
57 ma vaatan õhtut mis tõuseb

ARMASTUS

- 61 järelkeemilistes reaktsioonides
63 et Tagore armastas lilli
64 mis võluv dissonants
65 tule nüüd siia mu rähmunud süda
66 TIMUKA SÕBRALE JYRXILE
67 tallan oma jalge alla

69 su silmapõhjadest
70 armas Roland mida räägib mu süda sulle
71 parim hetk kui Sina oled uinunud
72 mina olen ju see kes hommikusest realismist
73 too valge peeker kust kurku kallasid endal veini
74 vaid õrna ebeme nõudis
75 midagi helendab helgib ja tuikab
76 LAURILE VEEL
77 kõik võiks olla nagu varem
78 HOMOFOOBEILE

USK

x-x-x

võrdlusvõimelised sürakuusalased
segasid stiliste
vere ja marmoripuruga
kaua kaikus jäänuste kohal
Phaetoni aimetu naer
Archimedes joonistas ikka veel
ringe ruute rombe ristkülikuid
kui rooma laevade rotikusehais
heljus sadamapervel
esimesele hädakuulutajale virutas
teadlane
segamisest häirituna
kivitahvliga pähe
siis küsis
mis lahti
tuli tuli
d d
roomlased
roomajad
sajajalgsed krokodillid
sauruste perverssed unenäod
kilgendamas pronksist turvistel
edasi ja plops
kivi suus
nii vaikis tõusnud oavars plebei
pops on pops

X-X-X

eemaldas in spaatliga
ettevaatlikult liha luudelt
hallviltjas mass koorus veel roosatavatelt koigastelt
sääreluudega tagusin vastu Hamleti vammust
mis kobises kui tige pungsilm prill-lõgismadu
kas prill õgis madu
ei tea sest mind oli haaranud juba rütm
värin Strugatskid väsin ahastavad ajastu asjad
ahistavad
raske on olla jumal neile kolpahvkoonudele
Aueli ürgmutukad on rasedad ja põevad artriiti
minu omad on röömsamad ja laulavad sürri
suitsutan viirukit
pläkerdan mürri
kui nad ei näe siis suitsetan kanepit
Mooloki kuju ma tegin neile
sest raske on olla jumal
mõtlen järelilikult olen
cogito ergo sum
sum sum sum
annab käigu ergu see sum
ajastu ahistavad asjad
Strugatskid lükkasid millenniumi (mitte AD 1999
poisinime)
liig kaugesse tulevikku
läksin ära äärelinna serva
püsti lõin

jurta vigvami tšummi püstkoja telgi
võtsin hulkuvate koerte laipadelt nahad
traageldasin kaasavõetud kapronniidiga kokku
kreeka-rooma päraseks tuunikaks
kreeka-rooma maadlust harrastan naabrilastega
kes peavad mind sõbralikuks kolliks
sest päevalehti nad ei loe
kus on kirjas
Mähe Muuga Merivälja aedlinnas märatseb mõrvar
kolbapurustajad
raske on olla jumal
kuulge Strugatskid
hakkame õige otsast peale

X-X-X

kui Saatus oskaks kolmenigi lugeda
siis tekiks tal ettekujutus minu
veidi merevaigusest tüvest
kuhu välk mõnuga raksab
elust
Võrku kleepunud pohlamarju
halenaljakaski korjata
aga minu pea ja kaitseingel
ei taha mu jonnimisest aru saada
hommikul tassi mahla kingib
jätkates lahja joogi joont
joonud õhtul longero
tegin magamise nägu
viis tundi Aphrodite naeru
suuvärk oli tal osav
ning käsitöö ilus
aga ometigi on ta habetunud katoliiklane
kiilakas
ja mina Saatana kehastus
Saatus ei tea mis imelikke
raskeid kits käsitöö ehteid
ta mu kaela heidab
seto tsäposkatest raskemad
kui Pam Andersoni piimariulid
Saatus ei tea sest numeroloogia
laiutab lavadel ees

oskaks isegi kolmeni lugeda
kaheni oskan
türa ja tühi hing

X-X-X

mõningasist soigumisist mu pea kohal
on võimatu vabaneda
pigem kasvab tuhalill aianurgast
mõne katedraali õieks klaasimängus
mu usulisi tundmusi on tambitud
tembitud lahjaks veega
jäänud ongi vaid safiirjas janutus
mina pole selle maailma jumal
ega keegi teinegi
jäänud on väljavisat potililled vaid
mõni sosin ütleb lenda
teine ütleb kao
miski ohverdada käsib enda
või siis murda oksarao
rinnale surub sügisene tuul
kõnekõma kohinasse upub
vastukarjest paiste läheb huul
kõik mis tähtis lõpuks unub
torm kannab mind ainsana edasi
mõtteid sõtta peksab piits
vaikus aga mind veel keda siis
halvab teod jääb kaasikusse hale niits
kaua ei püsi
Bermuuda avatud hingena vaiki
valge lehena
mingi käsk
moonutet sisihääl

paneb liikvele
porisse ühikute armeed
sest mõningasist soigumisist
peab ju ometi juhust leidma
kui neist niikuinii lahti ei saa

X-X-X

tornikellade kadastik
tungib mu keldriaknast sisse
esitleb oma küütlemaid toone
ja torgib mu äpardunud olemist
tõstan rusikad püsti
ajan teda taga
Europe teekonnal
läbi musta mandri
Heraklese sambad kukuvad
võngutan oma valgeid sarvi
ja lasen tütarlapse vabaks
ise torman edasi
vastu neonreklaamidele
vastu mürale
vastu popile
mu emotsioonid on pinnapealsed
tambitud uueelu rütmiga
sügavad tunded
nilbeks pudruks
mõni üksik kirikukella hela
mu ülekanget teed lahjendab
vaid üksikud piisad

X-X-X

täna kui muilgi kordadel
vaikiti maha mu budistlik meelelaad
robinal maha langeb kastepiisku
mida nõelaga torkimas käivad
oravad ja apelsinid
apelsiniokkad kasvavad põhjade kliimas
toas lillepotis
poti suurust varieerida materjalidega
eterniit ja eboniit
ehitame pottidest torni
nimeks paneksime Pastii(laa)
seal võiks palju nüübeid hunte käia
oma kuusteuka saatust kurtmas
sealt võiks leida vanaemale
kandleplatsi
minagi lähaksin Pastii(laa)sse
lauldes marss ELJ ees I
T. S. Eliotiga
istuksin viltuse ninaga grüünes
avades sinise roosade lillikestega
plastämbri
ja võtaksin võileivad välja
söögipalvet ma ei loeks
aga luuletusi

x-x-x

ammu olnuks aeg
ohkas mu unustusse jäänud erakuonni uks
ja-jah
pomisesin vabandavalt
ja istusin oma mistrale
ma ei näinud
kuidas päikesekiired läbi pragude
ajasid kärbseid taga
ning tolmu üles pööristasid
aga urust piiluv hiirepoeg nägi küll
mina mediteerisin endast verd välja
minu kodulinn
oli süstinud päevast päeva
musse hemoglobiini
läksin doonoriks
arstid hüppasid üles-alla käsi plaksutades
seitsekümmend neli on see vast veri
ja mulle tundus et nende hambad venisid
aga mu printsesslikud sooned
olid egoismi täis
ja jätsid põsepuna enestesse
mulle anti lohutuseks veretilgaga pastakas
punased ribakardinad punased vaibad
pistsin nad põlema
mustuv söestumine
punane ja must

tuhapinnale külvasin muruseemet
vihm sadas kah
muld kattus värske rohuga
meditatsiooni lõppedes
hirmutasin ära kärbsed
päikesekiired ka
ning urust piiluva hiire

x-x-x

ukselävele sadas koldset vihma
võtsin tassitäie pihlakaid
ronisin katusele
ning kallasin aeglaselt marjad
lävepaku poole
vihm muutus veeelgi huvitavamaks
hiljem tulid tihased
ja nokkisid kurjustades
mu läveesise marjadest uuesti puhtaks
häbenesin vaikselt kibuvitsapõõsas

x-x-x

sinisilmne poisike pöörab oma
papagoi sulgehteis pead
nõiub mu seest välja paberdraakoni
ja küsib tasasel häälel
ega mul dramaatilisi kilpkonni pole

x-x-x

juba eile ennustasin
draamavärskete kilpkonnade tulekut
täna nad astusidki sisse ja ütlesid tere
täna nad astusidki sisse ja tegid pliiti tule
vaatasin neid ja nende ürgne rahu
asus minugi lõhestatud loomusesse
vaatasin neid ja keldritoja vaikelu
mind on ootamas vaimne vaikne elu

X-X-X

dramaatiliselt meelestatud
suurte punaste laternjate silmadega
beežika võrguga kaetud
tumepruun kilpkonn
luges Ketsemani aias luuletusi
tal oli üks kuulaja
Juudas Iskariot
Jeesus oli juba viidud
ja relvakolin vaibunud
dramaatiliselt häälitsev
kilpkonn
kõneles hommikusest piimatassist
mille sinised täpid
glasuuritud pinnal
lausa sunnivad haarama võid-leiba
rääkis nukrast printsist
kes kadus rohuliblede maailma
tantsima klorofüllpiigaga
luges veel hukkuvast violetsest
timuka tütrest
ta kõnepomin
umin
jäi Juudasse kui hõbeseeclid
kisklesid rabelesid välja
edasi te juba teate

X-X-X

tähetul kaugel Piiblimaal lõppes
koraalide laulmine JHVH auks
sest uued lööklaulud olid transimad
elektroonilised helid ja ajude bass
manasid esile Jeesuse vikerkaarevärveis
küpresside vahel kummargil liigub
tasa sandaalide alt beeže hingi tõuseb
ikka ülespoole kiudpilvede voodisse
küpresside vahel kõnnib
valgete portikuste vahel Zephiros laulab
segades lüüra ning süürinksi helisid
Zephiros puude vahele puhub
eksinud algi
Oidip-Jees-us pakub talle jõhvikaid
loojang läigatab ilmaservas popsuval
potisiinisel aiatraktoril
mille roosas rohemummulises kärus
meritoonilised värsked männilapsed
Piiblimaa seguneb Eesti metsaga
metsandusest mäletan vähe
kuid Piibel on riulis
ning Ehini kogud

X-X-X

mõtted tahavad lehtedes sabistades tühja joosta
aga nad ei saa sest
maailm on liiga täis
ning universumgi
ainuke tühi koht oleks minu sasi tud pea
aga see on liiga kõle
liialt räpane paik
süda on armsaid elevante täis kes pasundavad
oma suurest armastusest
kõigile kel kuulareid pole ning ise mõelda
ei viitsi vaid emotsioone nende kukrud on täis
ja maa müdiseb lokaatorlikes kõrvades
minu mõtled kardavad ülemäärast suurust
nad seltsiksid pigem kondoritega näilises tühjuses
aga kondoreid on vähe ning nad elavad Lõuna-
Ameerikas
mõtted maalisid end arvutikettale ringi
trükipildis Times New Roman või Arial värsiridadeks
ega ma enam ise ei mõtlegi arvuti oskab paremini

x-x-x

klassika ei mahu enam raamidesse
ninasarvikud tulevad
perioodiliselt
üksiti ja karjana
tallavad liistud katki
kokku kleepida
naelutada
siduda
keevitada
suudelda
enam ei saa
doorid olid kord Mükeenes
hispaanlased siiani Mehhikos
venelased on siin
kõik kontaktid on köömes
tõelised ninasarvikud
kasvavad Emajõe äärest
Pirita jõe käärust
minnes jätavad nad maha
konservikarbid
klaasikillud
saepuru
kriitikud kukuvad kummuli
rahvas roomab roojas
post mork orgasm
koer sark viljatus

x-x-x

ei ole enam tähtsust
laused on mõttetud
ja hing on tumm
oleme lakutud lõõbitud kamp
zett generatsioon
iksfailside ajastust
ei tahagi midagi teada või tunda
pildid volaku
ikoonid
vajutan kuvaril hiirega
ilmuvad pornopildid mu ette
tuhmide tubade punnis persega poisid
ajavad kannikaid laiali
meie ka meie ka
teie ka teie ka
ta ta taa ta ta taa
tegelt megi teame
pooliti kommudest
pooliti vabariigist
oleme skisofreenia algetega
lootusetud juhtumid
kausta kirjutatud
psühhoneuroloogias
mitte iksfailsides
paldiski mnt paldiski mnt
pa pa pa paa pa pa pa paa

x-x-x

kui ebamuna vaatab kirvendavasse silmapiiri
näeb ta seal vaid abstraktseid maale
sunnivad mis tema ajatut mõtlemist moonduma pildiks
kus koos aeg ja ruum ja midagi veel
pildiks kus kõik on ühel ajal
väiksem ajahetk
kuid maailmalõpp
ruum jääb alles
ajatatu ruum
meeleolutu

PARALLEELID

maailma magama viib viirastuste
tundlemisest sündinud kõuts
kelle pärlivahu karva silmad
teevad pööraseimaks lennuks unenäod
langetõbi tuleb
tulekustutaja langeb
keset asfaldi kilde ja liiva
närides pärlvahuseil huulil
igerikke püüdlevaid linnurohte
istub pöõsa varjus kolmekuine laps
taob küüraka nuiaga vineerist plaati
kiir kiir kiiresti
põdrad ja rebased viipavad
mustad punased märgid
pärjana tantsivad ta ümber
põrrrrr
tuhkjas kollane vaht
ta avanevaist ajupoolkerist
pärlikarbi pooled
katab kogu ilma
kuulutades Nostradamuse valeks

X-X-X

mis ma siin nüüd räägin
igasugu tundehelmikatest
kelle mahlakust kogun
vaatidesse välul ulades
ringeldes siia
või hoopis teisale
ma korjan mõne prossilaadse sarika
iga tipus on mailase nupp
kohe sinine õieke mu kareroosal nahal ärkab
sirutab end viide suunda kroonit lehed
ja näikse rõõmus olevat
kogun seda mahlakust
tsistern tsisterni järel
täitub ja vurab linna
ka linnarahvas tahab puhata
mõned naftastes tunkedes töölised
avavad kriuksudes tsisternikraanid
ja lasevad kelmikad helmikad
purustatud mailaste
ja põdrakondipuruga
rentsleisse voolata
ärkavad inimesed
või kes iganes nad ka pole
hõõruvad imestunult silmi
tänavatest on saanud põlluvaheteed
ja inimestest mutukad rukkipeades

LOODUS

X-X-X

madu võtab sellegi tulbiõie mu käest
mille leidsin prügikasti veerest
sahisen sest muutun kurbusest pähklipõõsaks
päike vaatab minust mööda
mu säsi mädaneb
tekkinud õõnde asub elama röövlist madu
tunnen kuis ta soomused kraabivad mu süüd
rappun ja värisen
kõigi ilkjate silme all
pigistan vastu
manan karmi ilme näole
ja annan loodusealtaril vande
meil vanne antud
leping sõlmitud
we have a deal

x-x-x

külmast on lehed lasknud end longu
tuleb võrkjuureline lumikell
sulab lehesoontesse tema ihu
meelad huuled rahulolus
very well

x-x-x

kailud ja kanarbik
ronisid käsikäes mu lauale
too pudenes põrmuks
nagu muu majagi
lehvitan kõhnu käsivarsi
karglen üle kurgede
ja kukun
tukun

x-x-x

vesiratastega üle säbrutava soo
nägin lumimurakaid surumas juuri
mu hämarate muda osakesteni
noppisin mõned kuremarjad
ja hakkasin minema
kui eemalt hõikas mind keegi
oli soepruunitav põder

x-x-x

öö tuhmub kui seenelise
kirju rätik oksarägas
kaugemale üha
kuulen seto naiste leelot
ja nurmede õitsvaid kohinaid
ulatan sullegi ühe
tee
ja kobrelehe paki
kus pisike pilvik on sees
aga leelotada ma i oska
kuid sina küll

x-x-x

rahulised kassipojad tantsivad
üle mu rümpunud ihu
ja kraabivad küüntega vahajale nahale
mustikatriipe
loojang võtab nad endasse
ja lootoselilleline öö
toob mu juurde näljased hundid

x-x-x

ma vaatan enese sisse
ja leian seal laiumas soos
näen jalutamas üksikut põtra
ning viit eksinud pardipoega
ma vaatan enese sisse
kui tubakapaber ronib üle mülka
peale on kirjutatud sõnu
saalomoni juuda johannese
ma vaatan enese sisse
ja näen vaid hõljuvaid räitsakaid
püüan paar
kriitvalge paber
CopyData

x-x-x

ma võtsin endale uue nime
Uduaaker
moondumine toimus mererannal
kuu ja tähed kiikusid alla
kuu vupsas mu suhu
ja tähed sõõrmetesse
mu sees hakkas käima kolin ja mürin
värinad haarasid mu laiska ihu
ma värisesin end tükkideks
rakkudeks
molekulideks
aatomiteks
tuumadeks
ainete taasühinemisel
olin hajusa ihuga
hetkel kui oma akna taga näete udu
poen ma teie hinge ja küsin
miks hing ja ilm on külmad

X-X-X

hüpertermilised
asotsiaalid
on täna Rahvusraamatukogus
kookus tuhandepealine vägi
istub lakeerit laudade taga
veerib püüdlikut värsiridu
mõni haige ja haavatud pildike
kriipleb saali kohal
tundide möödudes tekib voog
tõeliselt sulneid
aiamaalõhnu
kibuvitsapõõsaid
elukibestumust
lustilist noorust
reaalseid ja sürreaalseid
pilte voogab nende avat suudest
kuvadudes lubjat laele seinte peale
nõnda lapsepläkerdiseks paberiks
muutub grandioosne paehoone
vesine ja pude
vajub kokku
räpased akvarellinired
teevad Tallinnast kakatoonirohelise
soomaastiku
Kadrioru luigega teletorni tipus

x-x-x

kaanest kaaneni

põhjani

ütles muteerunud

saarustunud

raamatukoi

ja kallas kastitäre kõiteid kurku

RATRAVE ehk ROTTIDE ELEKTROONILISE MUUSIKAGA TANTSUPIDU KLUBIRUUMIS

Rataskaevu tänava rotid
nahistasid mõnusalt muiates
helendavate aukudega juustu süüa
YOU ARE MY ECSTASY
soe oranžikas valgus
tulvas läbi hämaruse
valgustades kartulisalvesid
ja sibulakaste
põrandatolmus vedelevat
möödunud suvest jäänud
marjakorvi
ja kahte aukliku tallaga
valget jooksubkinga
kui juust ja augud
ECSTASY ECSTASY ECSTASY
lõplikult rottide rohekais magudes oli
sai valgus sekundiks otsa
kelder hämardus kiiresti
kadusid nähtud asjad
aga siis hakkas üks ja teine rott
end imelikult tundma
pilves pilves väike Põhja-Eesti
YOU ARE MY ECSTASY
lõpuks tõmblesid kõik kümme rotti
vibreerivast hõljuvani lainetavas
tantstöves
silmad helendamas

soe oranžikas valgus
tulvas läbi hämaruse
tänavalt tuli tehnokraatlikke toone

x-x-x

mõistus nopib technorütmide vahelt
jazzpasuna
küllap sätendava trompeti
lõigatud helijupi
ning jätab ta tiirlema ajukatakombeisse
oleks rumal lasta kaduda
ühe käigu õndsusel
näiteks Pariisi lähedal metsas
või Londoni Trafalgaril

X-X-X

ämblikud kukuvad sahinat
kraanikaussi
ja veerevad torustikus edasi
trotuaari avast väljuvad rotid
poleks soojaverelised ilmunud
oleksid arvatavasti putukad
lüljalgsed jms olevused
ilmalaotuse endale saanud
vaikne kihin Hasso luuletustest
jõuab läbi mustvalgelt punase
lõkke imitatsiooni minuni
korjan CDplaatide vahelt õlelilli
mulle meeldivad sügislilled
sest nad meenutavad Chopini muusikat
muusikat on palju saanud
silitan oma vallatut kassi
kes ohkab tüdinenult ja kollab kööki
ning püüab kraanikausi servalt
järjekordse ämbliku

ENTOMOLOOG PÄRAST ORANŽI SEENE TEKET MEIE ATMOSFÄÄRSELT VIOLETSESSE TAEVA

vaha ja kumminukkude tühjast
tolmuste klaaside
purunenud mööbli
ja paari tähtsusetu
inimlaibaga poest
ma leidsin su
kui embasid
ja suudlesid tundlikult
oma roheliste tundlatega
väikest
roosat
vahtkummist tiigrit
nüüd oled sa kõige kaunim ritsikas
minu kogus
ja ainuke liikidest
kes muteerunud pole
plagistan oma ruuget nokka
silun tiivasulgi
mille alla peidan tikutopsi
ja asun sööma
kunagi Maad valitsenud
liigiesindaja laipa
mina olen vist viimane elusolend
pärast sinu tapmist
olen veel elav
HOMO ARHEOPTERÜKS

x-x-x

maailm lõpeb värvikirkuses
millest mina kunagi osa ei saa
sest ema unustas mulle sünnites
ulatada silmad ja südame
kõike tuleb ette
olen täpselt niisama vastik
kui Rooma päästnud hani
kes siiski keisri pidulauale
ümber loorberi lehk läkitati
olen hallis ülikonnas psühhedeelik
kes hullumajas end
vist jälle leiaks
kõik lubatud
nihilism labane
ainult hulludele
neoonkiri sügisporis vilksatab
lõpeb minu tühi maailm

x-x-x

laaberdamine kivilinna tänavail
jääd ära
sest enam ei suuda mu tühjunud kolp
halli svammina imeda
sklerootilist šamaanijoigu
nõnda et kärbseseene täpid
valgustaksid kuusealuste mutukate
suguelu
härraspoeedina tuian küll
aga illusioonidest peetakse liialt
tegelik tühjus on kirjas kataloogeis
mis segamini puistat vanaema lapitekile
vanaema ka ei tea
laaberdades oli vähemalt mida luulendada
nüüd pole ka referaadi algeid
lähen müüjaks

x-x-x

võite ju rääkida
et kilpkonnad on tuimad soomused
aga minu turtsakus teab muudki
N: kuis nad Draamateatris
esitasid Prometheuse Piinu
või Antingone Õilsust
miimika miimika
kirepalang silmist
mina olin igatahes tapetud
krohvitükkide sajusse
Jaani kirikult
sealt nad tulid siis
kollased tulbid käes
ning kirevad magamiskotid kilpidel
tõstsid vahanuku üles
ning puhusid ilmavahtu täis
paisusin küll üleliia suureks
kuid dramaatilist kilpkonna
must ikka ei saanud
pigem tunnistasid soomused mu ihul
siulikku isekust
jalutu ja libe
piimapudelis visa
enam ei üllata mind miski
poen salalikult nende magamiskoteis
unistades
näitlikule Parnassosele
aimamata tüdimust

X-X-X

kaks elu kirg kassisilm
kolmvor talveson atsalu
elektersinine uus Looming
valgub raamaturiiulilt
limejana kui kuumunud plastiliin
mu sülle
oigab ja ohib kiima pritsib laiade larakatena
jõupaberist seintele
elektersiniste kaante Looming
loo mind loo mind
oigab glütseriinivahune nägu mu süles
gez gurad güll gäzgis trinitrotolueeni geeta
leelise seepi oli meil vaja
TNT TNT TNT TNT
iga tünni peale märgitud
kastides dünamiit
sain ühte tosina inimesega
plahvatus
geniaalsus sädeles koiludel ja häbedustel
genitaalsus rõlgus salmidel ja jutustustel
kuidas me geniaalseiks saime
nõnda saime
siis saime
kui elektersinine linnasaast ja lumeporimass
meite süledesse roomas ning kiimaselt oigas
loo mind loo end joo mind
veidike veini ja lobedat lollust
saigi valmis trinitrotolueen
maakeeli ka tool

tool kirjutuslaua taga
tool nukumaailma tühisuses
Tallinna Noored Tegijad
T N T

KIRJANDUSLIK UURIMUS

kaotasin hõbelusikad tänavatele
kas sillutisepragudesse
või kanalisatsiooni
tormasin Pegasost nüpeldes perra
aga kuidagi ei leidnud
koperdasin lirtsuvaks nartsuks
muutunud teadustöö otsa
sõber tõestab psühhoanalüüsiga Vinti
ja perverssust
käime koolist kooli
filmime intervjuerime
pärast kutsume lapsukesed harimatud bussi
sõidame
vaatame õpetlikku videot
ühelt juntsult ärin puuduvad lusikad
ema süda jääb rahule
kui kapiukse avab
kuigi need on terasest
õppereisi lõppedes leiti
et osad naised on ründavad
nende eest tuleb joosta
üle raudtee ja liipriplatsi

homod magavad omavahel sest
naistega on raskusi ei saa toime
miskit vist ei mõistetud
selline uurimus
mis see kirjandusele annab
ei midagi

X-X-X

ma vaatan õhtut mis tõuseb
mu pahemal käel
vaikus on kadunud kuhugi
sinise marmelaadi taha
väriseb seal ja läikleb
veiklev vetik
ja kummastav kohin
täidavad äpardunud väändunud meeled
märtsisüdamesse punguvad rakud
õhtu tõuseb üha
veab kaasa tumevioletti marmelaadi
langevad lehed Uku Masingu illegaalsest kogust
Stockholm ja Nobel jumaldavad Pasternacki
öö on katnud pikkamisi kadakad rannal
karihiirte osavast punutud pesa
silmapiiril
ilmaserval aga punane kiirgav viirg
vaarikana seisab
paljastatud vaikus
tajudes alastust tuleb minu juurde
kui sirelisuru
surub tundlad mu meeltesse
rakkudesse
õnnest pungumine mampub
voogamiseks sinu järgi
luule iseeneses

ARMASTUS

X-X-X

järelkeemilistes reaktsioonides
lahtus kirjuti silksuvateks aabeteks
karjatasin neid valge kohmaka joonlauaga
ning igatsesin majakatuste õhku taga
kui viimanegi täht oli jalga lasknud
panin propelleri tööle
ja lendasin üle Stockholmi katuste
üle jänestes mere
Tallinna katustele
istusin kuldkuke kõrvale
ning tervitasin väikevenda
kes oli vanematega turismireisil
kui vanemad kõrvale vaatasid
õigemini jälgisid küpsisetükki
püüdvat kajakat
sosistasin kärmelt tema suurde kõrva
ma kirjutasin mõned luuletused
mis sa arvad kes on maailma parim
värsimeister
sina
sosistas ta vastu
eh hee alt läksid
hoopis Edith Södergran
ma lepin teise kohaga
ütlesin ja lendasin koju

tere tulemast koju väike Karlsson
hüüdsid aaped kooris
kõlgutades katuseserval jalgu
ja suured säraküünlad nende silmist
langesid öömustavasse kuristikku

X-X-X

et Tagore armastas lilli
flööti
siis kasvas sellest õlgu väristav printsess
kelle hambad on siiani mu marmorjas ihus
lonkan
ja vana õlises kräsukarvas koer
tilk vett langeb maale
ning toob tagasi taeva all pöörelnud
tunded klaveritundidest
nendest armutuist helinditest
mis Catatonia kõrvu soigusid
X-files
mahla kala filees
tomati rabarberi sidruni
õunamahla pole
õunapuud on kaugel Bengalis
aedniku juures

x-x-x

mis võluv dissonants
on avardamas minu meeli
kirju plastikkala
kõndimas hallil svammitükil
ja mina leotan omi varbit
tee sees sinililla marmoriks
kirikut kui usukantsi ma ei kannataks
kuid kui liigesekunsti
oojaa
mis üllas au on
segunenud tolmurullis
kastes aedikusse köidet
pelargooni
talve varjus
kasukas ei ole luksus
kohv
i ma i joo
tee ja sõbralik meel
lipp tonn
till mah
ti saanud
tõus vikerkaareli
se plastkalakeseni

x-x-x

tule nüüd siia mu rähmunud süda
tule siia
heida sellele luitunud sinisele sohvale
luba et pühin su pealt need vaigused piisad
kas piisab kas piisab
kui elutuld saab põletatud liiga
seda karmistunud sodi peites
et olla vana armas kadunud poeg
sa ei tea ei tahagi mu süda
sa poed sa poed
sohvalt mu sametisesse kuue põue
ja rubiinpuhtana naerad seal
minagi hakkab naerma
kuidagi järsult ja nurklikult kõlab
ha hah ha hah hahh hahh
pole minu naer ega sinu

TIMUKA SÕBRALE JYRXILE

jänes mu truudusetu sõber
tohib ma kalla sulatina su kurku
siis kõrvad laperdaksid
üle roostepruuni heinamaa
ja minu sugutung kaoks jälle
lendva nooltega raugaihusse
paenaks vaenaks kuni sünniks täht
pikkade kõrvadega
minu uus sõber vanast ihust
niisiis oleme kokku leppinud
ma kalla sulatina su
roosasse
võlvkaartega kurku
volinal kolinal sartsudes
spiraalides
ta kaobki kõrri
aga su kõrvad ei laperda
kui sügisudulindid
sest need olen ma juba eemaldunud
varasema tühise eksimuse eest

x-x-x

tallan oma jalge alla
iga üksikut neist
plastikust kollast toigast
mis langeb ülalt
läbistades kõike oma teel
lendva
päike külvab lendvat
tallan iga üksikut neist
kuiva pröksuga murdub kiir
ja temast lendab tempellilla varblane
kuhugi üles
vist Karlssoni juurde
tallan oma jalge alla päeva
vist vasttekkind armastusest
ei oska hoida Rigoletto
ei oska laulda Alveri Valget Varest
olen Rigoletto
kelle jahu pudeneb konfettidega
näolt
muutub ripsmetušivoolus
halliks taignaks
patsab sillutisele
mütski pleekind kirju langeb
tallan jalge alla päeva
mu selja tagant tõuseb mustkunstnik
oma keebi hõlmu lehvitab
laotab linna üle

naerab naerab
ah Rigoletto jõuetuke
rehmab torukübaraga minu poole
turris süsituhmist kräsust
hiilgavad kaks liharoosat sarve
ammu uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu

x-x-x

su silmapõhjadest
voogav liivakellade kaja
tõi taas tagasi meid
oleme kaks pentsikut hiirt
maiustamas paradiisis maasikatega

x-x-x

armas Roland mida räägib mu süda sulle
ei miskit ei miskit
ei keskit
sest elevandiluust laegas on lagunenu
liistakuteks ja laastudeks
mis keerlevad ümber maja
neid saab üha rohkem
krobeline pruun maja
õõtsub ehmunult
pirmid kustuvad kojast
üksteise järel
me ei saa siit lahkuda
näe
laest hakkavad alla kukkuma
helendavad punased piisad
rubiinvihm magamistoas
enne põrandalaudu kivid haihtuvad
nopin mõtlikuna su juustest paar kristalli
ai
nad kõrvetavad näppe
panen raadio mängima
varahommikused uudised
panen teekannu pliidile
ja kiikan magamistuppa
magad
öö polnud kerge
me ei saa siit lahkuda
ikka veel tuiskab

X-X-X

parim hetk kui Sina oled uinunud
kõu hakkab müristama läbi varahommikust hahetavate
vitraazide
kaks tassi rahutust kanget teed
sooni mööda tassivad elektrilisi tundeid
ikka keegi räägib Millenniumist või laulab
südantlõhestavalt leinatakse hukkunuid
nägusid tehakse ja voodeid lõhutakse
teleekraanilt valguva suminaga
juuakse kortel viskit
see on maailm milles Sina elad
kummaliselt platooniline
ning biseksuaalne
minu karikakramängule pole vist vastust
sa kisud mindki munapudrusõojate hulka
all my trouble seems so far away
parim hetk vabaneda sellest taagast
lugeda Toometit või Eichi
sest tööd niikuinii ei saanud
pilved ei rutta vaid aeglaselt mürravad
välgusähvatus toob +33
vitraazide värv on selgusetu

X-X-X

mina olen ju see kes hommikusest realismist
vaid kombates aru saab
kui pool kümnesendisest kapsast
ning tiba kallimast tomatist
mu ajusid vägistab
vedeledeks tillipuruga kirjutuslaual
samas hoolikalt kokku krutin maitseainekotid
tõmban pliidi juhtme seinast
valan solgiveed kloaaki
pedant
aga parema meelega käiksin linnas
otsiksin üles vanad võlurid ja kassid
ning räägiksin tirtsude rünnakust
pastori surmast ja joomisest
Fröding oli realistlik fantasöör
mina olen see kes ei mõista hommikut
tere tere

x-x-x

too valge peeker kust kurku kallasid endal veini
oli sündinud Kurgjärve udustes voogudes
mida me nii vähe vaatamas käisime
too valge peeker
mille massiivsest jalast su kahvaturroosa käsi
krampunult hoidis
oli sündinud ööbiku esimesest noodist
viimasest hommikulaulust sel suvelõpul
bordoopuna värvis su huuled
vajus mõrkjana neilt minuni
neelasin ahnelt su huulte niiskuse
ja olin korrapealt maha käinud
kui üks kell tolles hiliskevadises
suvila
öökapi sahtlis
sina nõnda kergelt alla ei andnud
pistsid peekri kotti
ja astusid mööda liivatamata radu
teisele poole järve
jäin maha kõivu alla kõöksuma
tatitõbise kassipojana
komberdasin sealt üle rohu
majja magama

X-X-X

vaid õrna ebeme nõudis
huultelt lähetatud taimjuurne ripats
mis tõesõna tasapisi sinusse juurdus
metalselt rohekassinised väädid
katsid ämblikuvõrguna su juuksed
võrgu keskelt
su kiiruluust
välja imes end sihvakas lupiin
jungle`i rütmis toksisid sõrmedega
mu sidrun tühi sidrun
õlgu
mõnegi korra eest
sääl dermatiindiivanil
lateksvaip selle ees põrandal
mõlemad kulunult ruuged
ei saanud latimeeriat su pannile
anšoovistega sa ju ei leppinuks

X-X-X

midagi helendab helgib ja tuikab
kaugete kinkude takka
tagauksest hullu hõngu
mekin nõrehaaval ihalusse
otsin leian kaugete tuharate ümbert
mille Myron Michelangeloga kaks
meisterdanud minu tarvis
oskad sa öelda kuhu kadus rahu
tõstnud miks kätel oled suguvahu
valkja kui õhumulleist karge mõtte
paned mu peasse härmaudu sette
küllap tean egoismi ründavat su taljes
roosiõis kibuvitsaks moondub paljes
ikka ürgiha päästab kütked valla
heidab tuharad embustele alla
nõnda lebame kõrvuti
täiesti triviaalsete valgete linade vahel
kirbe maik me huultel veel hõngab
sala juba une Mati suudleb sind
aga mina puutumata jään
aiva imetlen skulptuuri
mille Myron Michelangeloga kaks
meisterdanud minu tarvis
midagi helendab helgib ja tuikab

LAURILE VEEL

akendelt pritsib suurmujjat sidrunkreemjat vahtu
olen taas tagasi su torso juures
aastaid kulus et kuju vooluks mu sõrmist
sinu sarnaseks
kui kord viimne meislihoop vaibus
olid päriselt su luudki lupjunud koralli
ma pühin vahu oma silmilt puhtam
su väänlev ihu tantsurütmis
ärritab endiselt sisimat silma
tihti ma tunnen su sõrmi mu koilusid kobamas
tuksatamas su türa enda jäikuse vastas
kärestikulised mägijõed jõuavad kord merre
sellel vahul on sperma salajast kirbet hõngu
vaht muutub roosakamaks üha
ehapaistel kraabin härma klaasilt
pihu kuumava lauba vastu surun
põskedest vesi niriseb üle
mage ja soolane

x-x-x

kõik võiks olla nagu varem
aga millal oli varem
miks võiks olla just varem
ja mitte hiljem
sa võid tuhandeks nõuda
mu silmad ja suu
võid purustada armastuse
aga ometi ei saa sa miskit aru
sa muudkui võtaks võtaks võtaks
violetseks värvunud kureparved
vildakad värvitud koopakohad
viisakad väsinud karupojad
kõik sa viiksid endaga kaasa
kuhugi lõpmatuse pesapaika
viiksid süngsinisesse udulaama
ning paneksid paika
koopakohad
koopasse karu
koopale kuuse
kuusele kure
vaid puud on sinu omad
süngjad sinkjad kuused
nüüd tunnend ennast rikkana
aga mitte nagu varem
vaid nagu praegu

HOMOFOOBEILE

*We are family
(Sister Sledge)*

tihti väga tihti olen öelnud vaidlustes
et jumalat ei usu ja uuestisündi
kuid täna novembrikuu poris ja lõrtsis
palvetan kellegi poole ihates reinkarnatsiooni
sündida väikese ja värskena saja aasta pärast mais
kardan et loodust järel on siis vähem veelgi
ning majad üha terasemad
lapsed aga vaevalt enam terasemad olla saavad
just siis kui ma korra jälle tahaks lahti teha silmad
endana saja aasta pärast mais
päike on kindlasti säravhelde sama
mõned umbrohused liigid ja inime alles
parke küllap väheks jäänud
kuid rohkelt tänavaid üles alla paremale vasemale
viimas mind saja aasta pärast mais
ei kuhugi kaugemale ma lähe peatun siinsamas
merirohelise terasmulli ees ja kardinast läbi
vajub minu violettihkav hõik et ilm ilus on täna
kindlasti tuleb mu kallim suudleb kõigi silme all
kaunis nooruk poissi saja aasta pärast mais
me lähme ümbert hoides hellalt linnaparki
kus on hiliskevad lahtund taimisse ja linnulaulu
keegi meid ei karda ei taha purustada peksta
rõõmu tuntakse siis igast paarist kes armastab
rõõmu igast paarist saja aasta pärast mais